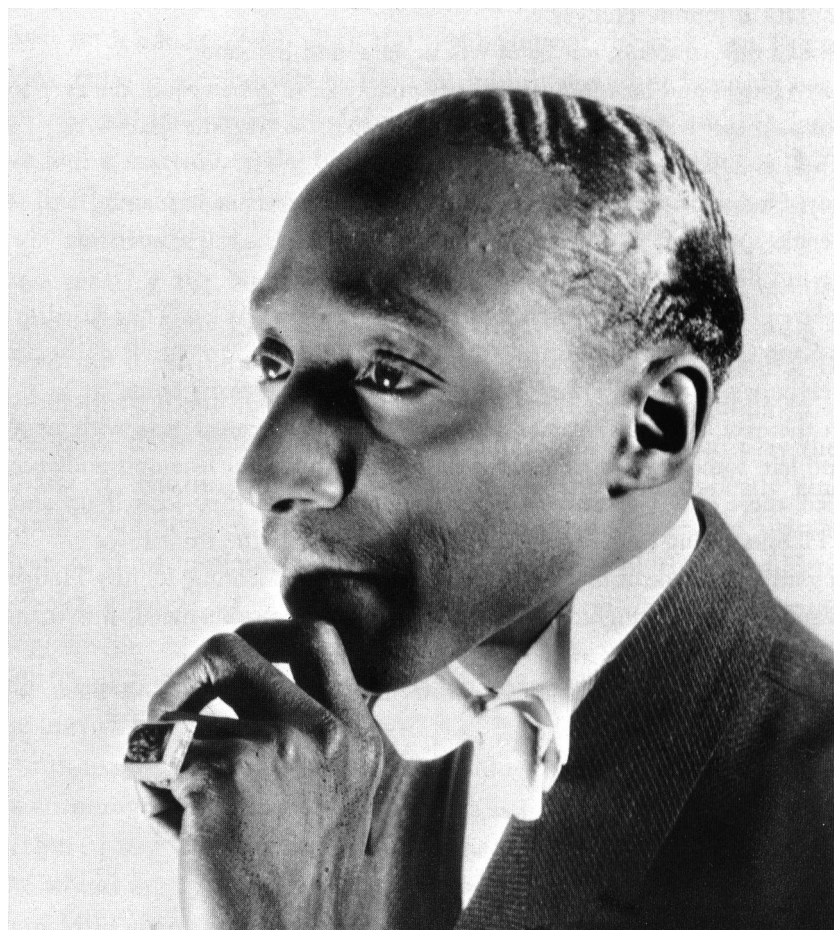

Freddy Jenkins

In this issue you find a portrait of trumpeter Freddy Jenkins, who was an important member of Duke Ellington's orchestra 1928-34 and again in 1937. Pages 3-5.

Världen är sig inte riktigt lik.

Förr brukade jularna vara gnistrande vita med mycket snö. På julaftonen 2014 kom visserligen den första snön och lade sig som ett centimetertunt lager på marken, men trots det kunde tomten inte komma med släde utan fick spänna Rudolf för en vagn med hjul, åtminstone i Stockholmstrakten.

Världen är sig inte riktigt lik på många andra sätt också. Många otäcka krig pågår runt om i världen och jordklotet har drabbats av flera naturkatastrofer. Vad allt detta beror på finns det säkert många förklaringar till. Ekonomiskt är Sverige sig inte heller helt likt. Reporäntan är nere på noll och det råder en fara för deflation innebärande att priserna sjunker. Men det gäller inte alla varor. Postens portokostnader har inte sänkts.

Tvärtom. Vår förening har under det gångna året drabbats av en portokostnad som vida överstigit budgeten. Detta har delvis sin förklaring i att vi distribuerat en CD tillsammans med Bulletinen vilket inneburit en förhöjd portokostnad. Ytterligare en detalj som fördyrat portot är Bulletiner som kommer i retur på grund av att medlemmar inte anmält sin adressändring. Att återutsända en dylik Bulletin innebär en stor merkostnad. Men nu har föreningen skaffat sig tillstånd att distribuera Bulletinen som posttidning, vilket kommer att innebära en avsevärd reduktion av våra portokostnader och ger därmed föreningen ekonomiskt utrymme för andra aktiviteter.

Som alla erinrar sig anordnade föreningen tidigare konserter på gamla Gyllene Cirkeln.

Det visade sig dessvärre att den ekonomiska risken med att arrangera dessa konserter var alltför stor. Särskilt efter det att restaurangen krävde en s.k. bargaranti som vi hade svårt att uppfylla. Därför övergav vi Gyllene Cirkeln och anordnade i stället enklare medlemsmöten i Franska Skolans aula vid Johannes kyrka i Stockholm. Någon levande musik har då inte erbjudits men vi tror att de flesta av våra medlemmar har uppskattat de intressanta kåserier och filmer som erbjudits.

Vid det kommande årsmötet den 16 februari kommer vi emellertid att bjuda på musikalisk underhållning. Se särskild kallelse härom på sidan 20. Det blir DESS-medlemmen Anders Lindgren som bjuder oss på trevlig swingmusik med sitt lilla kapell JazzMaTazz. Om detta experiment faller väl ut, är det inte omöjligt att vi vid framtida medlemsmöten kommer att engagera någon orkester för ett liknande framträdande. Synpunkter från våra medlemmar om det tar vi gärna emot.

Med dessa korta ord ser jag fram emot en ljus framtid för vår förening och för våra medlemmar. Våren närmar sig, och det tycks den göra allt snabbare för varje år. Kan det kanske bero på vår stigande ålder att vi uppfattar det så?

Leif Jönsson,
ordförande i DESS

Åter levande musik vid DESS möte:

Gruppen JazzMaTazz här till höger gästar DESS vid årsmötet den 16 februari. Se närmare här ovan och i kallelsen på sid 20. Varmt välkomna!

Freddy Jenkins - Little Posey

Freddy Jenkins kneeling to the right of The Maestro on this photo of Duke Ellington and his Orchestra, probably from 1932. Back row from left: Joe Nanton, Juan Tizol, Lawrence Brown, Arthur Whetsol and Fred Guy.

Middle row: Barney Bigard, Otto Hardwick, Johnny Hodges, Harry Carney, Wellman Braud.

To the left of Ellington: Sonny Greer. – Below Freddy Jenkins in the movie Check And Double Check.

The trumpet player Freddy Jenkins, nicknamed Posey, is an often forgotten member of Duke Ellington's orchestra. He is today overshadowed by names like Bubber Miley and Cootie Williams. Sometimes his first name is spelled Freddie and in the literature both spellings are used.

So far no one has seen a signature by Jenkins so we really don't know the correct spelling. However, Duke in Music Is My Mistress (MIMM) spells the name as Freddy so that version will be used here.

Whenever the name of Freddy Jenkins is mentioned it is always remarked that he was left-handed and handled the valves of his trumpet with his left hand. But he was not really left-handed. The reason for his handling the valves by his left hand was due to the fact that early in life he had an injury and lost the fingertips of his right hand.

New York Boy

Freddy Jenkins was born on October 10, 1906, in New York. At a very young age he became an orphan and was brought up by his grandparents. From some web-pages it is possible to believe that he was brought to Charleston to join a school named Jenkins Orphanage, but

this was not the case. Apparently some kind of relationship with the proprietor of the school existed, but Freddy never attended the school. Freddy spent all of his younger days in San Juan Hill, a rough section of Harlem. In an interview

by Roger Ringo published in Storyville Magazine No. 46, 1973. Jenkins describes his tough times in the area as a youngster and how he was drawn to music and tried to learn various instruments before he settled for the cornet and eventually the trumpet. While living in San Juan Hill he made friends with future stars like Bubber Miley, Lennie Hayton, Russell Procope, Benny Carter, Bobby Stark and Don Redman.

Later, Freddy was admitted to Wilberforce University, Ohio, a university for coloured students, which has fostered many famous names in the world of jazz. There he met Rex Stewart, who would later replace him in Duke Ellington's orchestra. He also met both Edgar Hayes and Horace Henderson and would become a member of their orchestras. At the time Edgar Hayes led a band called The Blue Grass Buddies and Horace Henderson was running the Wilberforce Collegians. While with Horace Henderson's band he went on tour during the summer months throughout the country. After finishing studies he went back to New

Duke Ellington and his Orchestra arriving in Hollywood 1934 for filming *Murder of the Vanities*.

Rear from left: Nanton, Carney and Hardwick.

In front of them, from left: dancer Earl "Snakehips" Tucker, Tizol, Whetsol, Ivie Anderson, Braud, Ellington, Guy, Jenkins, Bigard, Hodges, Brown and Greer.

York and formed his own band, Jenkins Jumpers. They were successful and even played the Savoy Ballroom.

In the discography, we find the name of Freddy Jenkins on May 23, 1928, accompanying the blues singer Clara Smith in two numbers. Jenkins is not soloing, but he can be heard behind Clara's vocal in both, also playing several two-bar fill ins.

Joining Duke Ellington

While at the Kentucky Club, Ellington had two trumpeters in the band: Bubber Miley and Louis Metcalf. However, Metcalf was not satisfied with the solo exposure he got and decided to leave the band and join Jelly Roll Morton. Freddy Jenkins was asked to substitute for Metcalf, and in October 1928 he started his career with Ellington. In *MIMM*, Ellington has nothing but superlatives to say about Jenkins. Ellington said Jenkins had a good education, no bad habits and was a good reader. Like many of his colleagues in the Ellington band, Jenkins had problems with adapting to the style of the band and wanted to leave. However, Duke was keen to keep him and slowly Freddy got adjusted to the sometimes awkward Ellington arrangements.

Freddy Jenkins had an extrovert manner. He was always smiling, laughing, rolling his eyes, and had a radiating personality. Bubber Miley, however, was not too pleased with Jenkins's outgoing personality, which he felt turned the interest of the audience from him. Therefore, Miley always placed Jenkins at the far end

on the bandstand so as not to be the centre of the limelight. But Miley was soon forced to leave the band. He was seldom sober and the management of Cotton Club and Irving Mills had no confidence in him. Duke was instructed to sack him, and he regrettably had to do so although Bubber Miley had meant a lot to his development.

Freddy Jenkins maintained contact with Elmer Snowden, the guitarist and bandleader with whom Ellington had collaborated during his early days. On January 30, 1929, we find him recording with Snowden and amongst others the man he replaced in Ellington's orchestra, Louis Metcalf. They performed under the name of the Musical Stevedores. Two numbers were recorded and released on Columbia. However, some doubts have been raised whether there are actually two trumpeters taking part. A close listening seem to indicate it is only Jenkins playing.

After Miley's departure Ellington employed three trumpeters: Freddy Jenkins, Cootie Williams and Arthur Whetsol. When it comes to Ellington's record production while Jenkins was a member of the band it is undoubtedly so that most of the solo responsibilities are entrusted to Cootie Williams.

Showman

But the picture may be a bit different when it came to live performances. Ellington realised Jenkins's value as a show man. One has to keep in mind that

a band had to satisfy not only the music fans but also dancers and the part of the audience that just wanted entertainment. Freddy Jenkins played a role later held by Ray Nance, who developed it to a higher degree. To get an opinion of Jenkins's manner readers are recommended to look up YouTube on their computers, view the film *Check And Double Check*, and watch the orchestra's performance of *Old Man Blues*. It is a true pleasure to watch Jenkins's exuberant enthusiasm and his handling the trumpet and derby.

During Ellington's European tour in 1933, Jenkins was a great success with the English audience. A critic wrote: "He takes his bows like a railway signalman". Another wrote: "He grins twice as big as himself". While in England the English publication the *Melody Maker* wrote a review about the band. It described Jenkins's extrovert attitudes as "posey" and from that moment on that became his nickname.

From 1928, Duke Ellington and his orchestra were very active in the recording studios of different recording companies. Freddy Jenkins got his first chance to show off at the end of 1928 when *Hot-tentott* was recorded, and he is strictly holding himself to the theme of the composition. During the following years it was Arthur Whetsol who took care of the sweet solos, while both Jenkins and Williams handled the more jazz orientated solo passages. During these years Jenkins and Williams can be considered as equals. None of them stood behind the other. There are in fact several recordings

from these early years where it is difficult to tell whether it is Jenkins or Williams soloing. Recently *The Duke Steps Out* (Sep. 16, -29) has been up for discussion about who is actually playing.

Style

When trying to characterize Jenkins's style compared to that of Williams during these years it is probably correct to say that Jenkins is more of a high note trumpeter than Williams. Jenkins is also closer to the melody in his solos than Williams. When Jenkins is a bit more free in his way of playing his solos, the listener hears an element of march and fanfare, which makes it easy to recognise him.

After Bubber Miley's exit none of the remaining trumpeters really tried to take up his position as a growl player. However, during several recordings during 1929 one can become aware of some attempts by Jenkins to sound like Miley. There are even times when Whetsol is growling. Nearly 90 years later, one wonders which of the two, Jenkins or Williams, really dared to take on Miley's role. As we all know it was Williams who took up the challenge and developed the technique as his speciality.

One of Jenkins's first solos can be heard on *Tiger Rag, Pt 1*, (Jan. 8, -29) where he played a lively solo. He can also be heard to advantage in *High Life* (Jan. 16, -29), *Cotton Club Stomp* (May 3, -29), *Blues of the Vagabond* (Nov. 2, -29). Especially noteworthy is *Jungle Blues* (Jan. 29, -30), where Jenkins plays very Miley-influenced. There are several more solo performances from the early years by Jenkins but they cannot all be listed here because of space limitations. Ellington also made use of Jenkins as a vocalist, and in *Goin' Nuts* (Oct. 29, -29) we can hear him scat singing.

A remarkable recording is *Swing Low* (Sep. 22, -32). Jenkins claims it was his composition. New DESOR lists the name of Duke Ellington as the sole composer but the Columbia and Brunswick 78s shows both Jenkins and Ellington as the composer. Surely Freddy came up with the melodic idea and Duke made an arrangement of it. Freddy plays a very typical and lengthy solo and it has been said that Duke Ellington suggested this composition could well have been titled *A Portrait Of Freddy Jenkins*.

It is also worthwhile to listen to *Harlem Speaks*, which Duke composed while visiting England in 1933. Several soloists get their chance to show off and so does also Freddy Jenkins. There is one particular number that is associated with Freddy Jenkins and that is his beautiful

and peculiar solo in *In The Shade Of The Old Apple Tree* (Aug. 15, -33). It is a very typical Jenkins-solo with his particular fanfare manner. Later on, in 1945, Ellington made a re-recording of the number with Rex Stewart as the soloist. Rex had carefully listened to Jenkins's earlier recording and his performance was very much comparable to Jenkins's solo.

Bad Health

Like a few other great jazz personalities, Freddy Jenkins suffered from tuberculosis, which was difficult to cure at the time. To work as a jazz artist in those days was not a healthy job. Late hours, irregular meal hours, smoking and alcohol consumption often led to sickness. Jenkins was a heavy smoker and was often seen with a fat cigar in his mouth. He described the reason for his sickness as the "the TOO-sies' – TOO much money, TOO much drinking, TOO many women, while TOO young". Because of his ill health he had to leave Duke Ellington's orchestra on December 14, 1934, and was admitted to the hospital. Fortunately, Freddy was almost totally recovered after about six month's treatment.

By the middle of 1935, he was much recovered so that he could commence a comeback. He joined Adrian Rollinis Tap Room Band and on August 26, 1935,

made a recording for Bluebird under his own name with members from the Rollini band. Six numbers were recorded and they were released under the name of Freddy Jenkins and his Harlem Seven. When Louis Armstrong was contracted by Connie's Inn together with Luis Russel's orchestra Freddy Jenkins became a member of the band and he was occasionally functioning as its director.

Rejoining Duke Ellington

Needless to say, Freddy Jenkins was eager to keep up his contact with Duke Ellington and in March 1937, he rejoined the band. But his health was failing again, and in November he was forced to leave the band because of illness. This time it was not because of tuberculosis, but a throat disease. During his short second period with the Ellington band, Jenkins did not take part in any regular recording session except for one with Rex Stewart and his Fifty Second Street Stompers on July 7. He can then be heard in some short passages in *Back Room Romp*. Freddy was also listed as taking part in a radio broadcast from Cotton Club on March 18 with the Ellington orchestra. After leaving Ellington's band for the second time, he played for a short time with a small band led by Hayes Alvis.

Duke Ellington had high regards for Freddy Jenkins and in 1939 he composed a melody in his honour. It was titled *Little Posey* with the subtitle *A Portrait of Freddy Jenkins*. The melody was recorded on October 14, 1939. It is a rhythmic composition and of course one is expecting to hear a trumpet solo, but not so. Instead we hear a lot of trombonist Lawrence Brown.

Freddy Jenkins soon withdrew totally from an active life in music. However, in private life he could demonstrate a good ability as a pianist. He has stated that had his right fingertips not been damaged, he could well have become an accomplished pianist rather than a trumpeter. Jenkins eventually moved to Fort Worth, Texas, where he worked as a disc jockey at a local radio station and also as a property and insurance broker. He was also active politically and held various local community positions. Freddy Jenkins passed away on July 12, 1978.

Bo Haufman

Cootie Williams i Europa 1959

I januari och februari 1959 gjorde Cootie Williams en turné i Frankrike, Schweiz och Spanien med en fin liten grupp som ofta spelade på Savoy Ballroom i New York.

Förutom Cootie (trumpet och sång) bestod den av George Clark (tenorsax), Arnold Jarvis (piano och orgel), Ennis Lowery (mer känd under artistnamnet Larry Dale) (gitarr och sång) och Lester Jenkins (trummor).

George Clark var med i Jimmie Luncefords tidigaste orkester och gjorde några skivinspelningar med Stuff Smith 1939-40. Hans efternamn brukar skrivas Clarke, men enligt Hugues Panassié hette han Clark, och det stämmer med de uppgifter han själv lämnade till Local 802 Directory.

Arnold Jarvis spelade med Cootie i många år från 1945, då han ersatte Bud Powell. Han hade 1959 och under resten av sin karriär orgeln som huvudinstrument men växlade mellan piano och orgel under turnén. Jag träffade honom i New York sommaren 1972, då han med glädje berättade om turnén med Cootie och den fina respons som bandet fick från publiken.

Larry Dale och Lester Jenkins var 1959 relativt unga och nästan helt okända utanför Harlem. Båda blev en stor positiv överraskning för européerna.

I Bulletin du Hot Club de France No. 84 januari 1959 publicerades turnéplanen:

- 28 januari Lyon
- 29 januari Limoges
- 31 januari Périgueux (troligen) (men det tycks ha blivit två konserter på Olympia i Paris, se diskografi nedan)
- 1 februari Genève
- 2 februari Constance
- 3 februari Zürich
- 4 februari Paris (Olympia, troligen)
- 5 februari Madrid
- 6 februari Barcelona
- 7 februari Paris (Olympia, två konserter)
- 9 februari Bordeaux
- 10 februari Toulouse

Konserten i Limoges fick en entusiastisk recension av Jean-Marie Masse i Bulletin du Hot Club de France No. 85 1959.

Han skrev bland annat "Cootie har en extraordinär närvaro på scenen ... Då man ser honom, förstår man att han nu är en större musiker än någonsin med en kraft och en ton som inga skivinspelningar kan förmedla till fullo." Masse fortsätter med att berömma de övriga musikerna och deras homogenitet som grupp. Han är speciellt imponerad av Larry Dale i flera bluesnummer.

Recensenter i andra franska jazztidsskrifter var mindre roade av just dessa inslag av rhythm & blues och inte lika positiva till Cooties spel. Personligen är jag mer överens med Jean-Marie Masse. Jag gillar verkligen Larry Dales Big Joe Turner-influenserade sång och T-Bone Walker-influenserade gitarrspel och tycker att bandet låter riktigt fint på de skivor som finns från Paris.

1) Den LP som har titeln "Cootie" innehåller två livetitlar från Mars Club i Paris 28 januari 1959 och en studioinspelning från Paris 11 februari 1959, där den franske basisten Guy Pedersen spelar på samtliga titlar och trumpetaren Nelson Williams (som bodde i Frankrike då) ersätter George Clark på två spår. Originalutgåvan är Decca 153.894, som jag köpte för mer än 50 år sedan på loppmarknaden vid Porte de Clignancourt i Paris.

2) En LP med titeln "Un Concert à Minuit" innehåller en konsert från Olympia i Paris 31 januari 1959. Den kom först på Decca 153.931 och sedan för drygt tio år sedan på Emarcy 018446-2. Denna CD, som ingår i serien Jazz in Paris, innehåller också inspelningar med Joe Newman från Paris 1956.

Det finns en CD, som innehåller båda ovanstående LP, på Master Jazz Records MJR 8892853, se <http://www.bokborsen.se/?issearch=1&sall=1&scat=0&maincat=2&extendedsearch=1&mediatype=0&screator=COOTIE+WILLIAMS> Dessutom hittade jag på nätet en sammanställning från konserten 31 januari 1959 med 13 spår, varav 3 finns på Decca 153.931 / Emarcy 018446-2, men de övriga 10 har inte givits ut tidigare. Vad jag förstår, kan man inte köpa den som en CD utan bara via filer. <http://www.amazon.fr/Live-Paris-Cootie-Williams/dp/B00FWWD5T4>

3) En LP utgiven cirka 1977 av Pierre Voran på det franska märket Rare Records RR 1 innehåller sex titlar från ett TV-program i Paris inspelat okänt datum under bandets turné 28 januari-11 februari 1959.

På nästa sida följer en diskografi med de uppgifter jag har om dessa sessioner. En mängd fel och ofullständigheter som finns i Tom Lords diskografi har korrigerats och kompletterats.

Bo Scherman

DISCOGRAPHY

Cootie Williams et son Orchestre:

Cootie Williams (tp) George Clark (ts)
Arnold Jarvis (p) Larry Dale (g) Lester
Jenkins (d)

*Live "Mars Club", Paris, France,
January 28, 1959*

Echoes of Harlem

De (F)153.894, Omega (F)153894,
Master Jazz Records MJR 8892853 (CD)

Cootie Williams (tp) George Clark (ts) Ar-
nold Jarvis (org) Larry Dale (g,vcl) Lester
Jenkins (d)

*Live "L'Olympia", Paris, France,
January 31, 1959*

Night Train De (F)153.931

Mood Indigo "

Li'l Darlin' "

Easy Swing "

Three O'clock In The Morning (LD vcl)

Note: The correct title of *Three O'Clock In
The Morning* is *Chains Of Love*.

The original LP title is "Un Concert à
Minuit". All above titles also on Emarcy
(F)018446-2 [CD] in the series "Jazz in

Paris" titled Joe Newman/Cootie Willi-
ams - "Jazz at Midnight"; rest of CD by Joe
Newman, October 8, 1956. All titles also
on Master Jazz Records MJR 8892853 (CD).

The first three titles listed above from this
concert, plus the unissued *Lester leaps in*,
Band introduction by Cootie Williams,
Echoes of Harlem, *April in Paris*, *Alright*,
Okay you win (with vocal by Larry Dale),
Intermission call, *Sweet Lorraine*, *Caravan*,
Echoes of Harlem (2nd concert) and *When
the saints go marching in* are available only
in mp3 format, [http://www.amazon.fr/
Live-Paris-Cootie-Williams/dp/B00FWWD5T4](http://www.amazon.fr/Live-Paris-Cootie-Williams/dp/B00FWWD5T4)

Cootie Williams (tp,spoken intro and vcl)
Nelson Williams (tp)-1, George Clark (ts)-2,
Arnold Jarvis (p) Larry Dale (g,vcl) Guy
Pedersen (b) Lester Jenkins (d)

Paris, France, February 11, 1959

I Know You Love Me (LD vcl)

De (F)153.894, 180029, 99010

Hide And Go Seek (LD vcl) -2 "

Sweet Lorraine (CW sp,vcl) -2 "

I Will Return To Paris -2 "

Lawdy Miss Claudy (LD vcl) "

We Remember Duke -1 "

Perdido -1 "

Note: *I Know You Love Me* was published
and originally recorded by Big Joe Turner
as *You Know I Love You*.

The original LP title is "Cootie". All above
titles also on Omega (F)153894, Master
Jazz Records MJR 8892853.

Cootie Williams Savoy Orchestra:

Cootie Williams (tp) George Clark (ts)
Arnold Jarvis (p) Larry Dale (g,vcl)
Lester Jenkins (d)

*TV short, Paris, France, unknown date
January 28 to February 11, 1959*

Echoes of Harlem Rare Records (F)LP1

Caravan "

Royal Garden Blues "

Air Mail Special "

Rock Awhile (LD vcl) "

Night Train "

Bo Scherman

BUNNY BRIGGS IN MEMORIAM

Bernard "Bunny" Briggs lämnade detta
jordeliv den 15 november 2014 i en ålder av 92 år.
Vi minns honom framför allt som dansören i *David
Danced Before The Lord With All His Might ur Duke
Ellingtons First Sacred Concert vid uruppförandet i
Grace Cathedral i San Francisco*.

Numret var i grunden en snabbare version av *Come Sunday*.
När Duke introducerade honom för publiken beskrev han
Briggs som the most leviathonic, rhythmaturgically-synco-
pated tapst-hamaticianisamist. En svåröversatt beskrivning

som vi ändå uppfattar som en synnerligen positiv bedömning av Bunny Briggs
färdigheter som dansare. Briggs fick tillfälle att uppträda med *David Danced* vid flera
tillfällen i framtiden, men han förekom redan tidigare vid Ellingtons framträdanden
och då inte enbart som dansare utan även som vokalist. Han anförtröddes då *Tulip
or Turnip*, som finns registrerat i diskografierna vid flera tillfällen men som aldrig
givits ut kommersiellt. I *Flying Dutchman-LPn* (FD 10166) med Duke Ellington och
Teresa Brewer kan vi höra Bunny Briggs sjunga tillsammans med Brewer i *I've Got To
Be A Rug Cutter* och *It Don't Mean A Thing*. Under sin långa dansarkarriär uppträdde
Briggs i otaliga musikalerna, och TV-shower.

Bo Hausman

Vi vill ha Din e-post- adress !

Vi är angelägna om att ha en aktuell
medlemsmatrikel över våra med-
lemmar. Ungefär ett 40-tal av våra
registrerade medlemmar har inte
lämnat någon uppgift om e-post-
adress. Det är möjligt att några av
dessa saknar dator men det är i dag
inte så vanligt. Om Du vet om att
vi inte har Din e-postadress så var
vänlig ge oss den. Du har då möj-
lighet att få viss information från
DESS som inte tillhandahålles på
annat sätt. Har Du dessutom even-
tuellt råkat byta postadress eller te-
lefonnummer så vill vi naturligtvis
gärna veta det.

Styrelsen

En lärorik och fångande final

En lärorik och fångande final på 2014 – så vill jag karaktärisera medlemsmötet den 8 december i Franska Skolans aula.

Program: Först en personlighet med rötter i den svenska jazzens guldålder ett 50-tal år bakåt i tiden och med en uppsjö av minne från en central placering i den svenska jazzens hjärtpunkt. Fascinerande! Sven Larsson var namnet!

Därefter talare 2 som gjort en djupdykning i det svenska samhälle som för cirka 100 år sedan mötte jazzen (och framförallt Duke Ellington) med en blandning av trollbunden förtjusning å ena sidan och glåpord av vulgäraste rasism från motståndarlägret å den andra. Professorn emeritus i musikvetenskap i Göteborg Olle Edström tar avspark redan i förra seklets barndom i den bok som vi kan se fram emot under vårkanten. Den detaljrikedom han gav prov på i ett sammandrag lovar oss som nästan var med på den tiden en välkommen repetitionskurs och en fördjupad insikt i hur jazzen (inte minst med Ellingtons hjälp) tog sin plats i Sverige och Europa.

Aftonens andra centralfigur var alltså Sven Larsson, född 1944, redan på 70-ta-

Sven Larsson

Olle Edström

Foto:
Sonja Svensson

let stadigt placerad i Stockholms jazzliv som bastrombonist och tubaist bl.a. Hans uppgift här att ösa ur sin fond av minnen med anknytning framförallt till trombonkollegan Åke Persson, en strusk hässleholmare född 1932, som fick tillnamnet "Kometen" när han steg som ett stjärnskott på huvudstadens jazzhimmel. Den dussinet är yngre Larsson

som liksom Persson hade plats i Radiojazzgruppens blåsaravdelning fick en vän och idol i Kometen och kom att dela hans entusiasm för förebilden Bill Harris, då känd för sina insatser med Woody Hermans orkester. Åke Perssons framtoning var stundtals oväntat brysk. Sven Larsson berättade om hur Åke en gång på konserthuset i Stockholm stegade fram till Miles Davis för att presentera sig. "My name is Åke Persson" – men Davis vände sig ointresserat bort och gick. Persson efter och rundade honom med skärpa i blicken. "I am Åke Persson and don't you forget that", trumfades han in.

Trumpetkollegan Rolf Ericson fick också plats i den rika anekdotfloran (och något mer fanns också att hämta ur Bulletin nr 4 i november 2014 som innehöll en kort artikel av Sven Larsson om herrarna Persson och Ericson).

En bra kväll och de varma applåderna kan också vår outhärlige Anders Asplund tillgodoräkna sig. Det är han som bjussar på sitt till synes outtömliga filmarkiv. Don't ever forget that!

Bo Holmqvist

Ellington on travelling

We thank DESS member David Palmqvist for finding this little story on Ellington's attitude toward travels, told in the Montreal Gazette, April 8, 1972.

Hell, man, what would I do without the road? It's the one great saviour. What's tough about sitting on a plane being served champagne by some beautiful chick? I don't consider I'm working, I'm playing. Not everybody can do that, I happen to be one of the lucky ones. Don't ask me about whether flying ever bothers me.

That's not a question that is anybody's business. My band and me, we're the only people in the world who do something 52 weeks of the year without stop. We're compatible, we're unique. Nobody else is doing it. I'll tell you another thing. You get to play more with Duke Ellington than

with anyone else. And you get more extremes, from cathedrals to synagogues, from symphony halls to jungle halls. Unheard of places by plane and bus - to Vegas, to everywhere.

What else is there?

There's nothin' else, that's what. Nothin'.

Comic Strip

På de följande tre sidorna återger vi en s.k. comic strip som ursprungligen publicerades 1948 i en amerikansk tidskrift kallad Juke Box Comics. Den var tecknad i färg men kan här bara återges i svart-vitt. Tecknare är Alvin C. Hollingsworth, som gjorde liknande karikatyrer om Count Basie, Cab Calloway, Lionel Hampton och Louis Armstrong. Han ritade teckningar av liknande slag för flera tidskrifter som framför allt riktade sig till den afro-amerikanska delen av publiken. Senare i sin karriär ägnade han sig mera åt "seriöst" konstnärskap och blev med tiden utsedd till professor vid ett universitet.

DUKE ELLINGTON

ATENTION ALL YE COMMONERS OF THESE UNITED STATES. GATHER CLOSE AND LISTEN TO THE TALE OF THE DUKE... THE DUKE OF ELLINGTON... THE ONE AND ONLY DUKE WHOSE ORIGINALITY HAS SWEEPED SONG AFTER SONG ACROSS THE NATION, WHOSE IMPASSIONED BAND-LEADING HAS MADE MUSICAL HISTORY. GATHER 'ROUND AND LISTEN TO THESE NEVER BEFORE TOLD ANECDOTES OF MUSIC-DOM'S NOBILITY...

THE QUESTION, DUKE, WE'D LIKE ANSWERED NOW, IS WHAT'S YOUR HOBBY--AFTER LAST PERFORMANCE BOW?

HOBBY? WELL, I'M A COLLECTOR --AND I DON'T MEAN OF ANYTHING IN PARTICULAR! FOR INSTANCE...

I LIKE TO COLLECT CLOTHES! THAT'S HOW I BECAME KNOWN AS "DUKE" WHILE IN A WASHINGTON, D.C., HIGH SCHOOL. AT MY LAST COUNT I HAD MORE THAN 200 SUITS AND 600 TIES!

SO A SHOPPING WE DO GO.. WITH DUKE. . .

DUKE, HERE'S A SHARP ITEM! REAL COLORFUL!

YOUR TASTES ARE MINE. . . I NEVER SAW YOU MISS!

THIS IS OUT OF THIS WORLD, DUKE! NEAT AND CLEAN!

YOU'RE UNCANNY, JUST WHAT I WAS GOING TO SAY MYSELF!

PARDON ME, MR. ELLINGTON, BUT ISN'T THAT YOUR BLIND VOCALIST, WITH YOU?

YES!

BUT HOW CAN A BLIND MAN PICK SUCH EXCELLENT CLOTHES?

WELL, I THINK YOU CAN PUT IT DOWN TO HIS SENSITIVE FEELINGS. HE MAY NOT BE ABLE TO SEE, IN OUR SENSE OF THE WORD, BUT THERE'S A SIXTH OR SEVENTH SENSE ABOUT HIM THAT CAN TELL GOOD FROM BAD!

AND THOUGH AT CLOTHES HE LOOKS -- DUKE CERTAINLY COLLECTS A LOT OF BOOKS...

TELL THE SALESMAN JUST HOW YOU FEEL ABOUT BEING BLIND!

I REALLY DON'T WANT TO SEE! I FEEL THAT IF I COULD SEE I WOULD BE VERY DISAPPOINTED. I HAVE A BEAUTIFUL PICTURE OF THINGS AS I THINK THEY SHOULD. MAYBE THEY'RE REALLY NOT THAT WAY!

I THINK I'M PROUDEST OF MY 800 VOLUMES ON THE HISTORY AND CULTURE OF THE NEGRO RACE! FROM THESE I RECEIVED INSPIRATION TO WRITE MY TONE POEM "BLACK, BROWN AND BEIGE"!

BUT JUST A MOMENT..WHAT'S THIS?

GET ME 27221!

ANYTHING ELSE?

WHAT'S 27221?

BEFORE YOU GET ANY WRONG IDEAS, I'M NOT PLAYING THE NUMBERS! 27221 REFERS TO "SOPHISTICATED LADY" WHICH I RECORDED. I NEVER CALL MY DISKS BY NAME..BY NUMBER ONLY!

AND IT TAKES A TERRIFIC MEMORY, TOO, FOR DUKE HAS RECORDED OVER A THOUSAND SONGS...

RECENTLY, DUKE DECIDED TO GIVE HIGH SCHOOL STUDENTS AN OPPORTUNITY HE DIDN'T HAVE AND...

I HAD TO LEARN THE HARD WAY VIA HONKEY-TONKS AND CABARETS. YOU THREE ARE THE FIRST WINNERS OF MY SCHOLARSHIP TO THE SCHOOL OF MUSIC. CONGRATULATIONS.

COMPOSER, BAND LEADER, HUMANITARIAN, DUKE ELLINGTON HAS BECOME AN IMMORTAL AMERICAN FIGURE...

WHAT I LIKE MOST IN LIFE IS COMPOSING AND WATCHING PIECES OF MUSIC GROW, FRIENDLY STRANGERS, AND IMPROVISING WITH MY BAND!

EVER GET TIRED OF THE SAME OLD LANGUAGE? TO CLICHES BORE YOU? LISTENING IN ON A CONVERSATION OF DUKE ELLINGTON IS LIKELY TO TAKE THE DUST OFF THE STANDARD VOCABULARY AND TUNE UP YOUR EARS TO SOME REAL VERBAL GYMNASTICS! JUST AS THE DUKE HAS IGNORED THE CONVENTIONAL QUALITIES IN LANGUAGE IN COMING UP WITH ORIGINAL, COLLOQUIAL, AND COLORFUL EXPRESSIONS, SO HE ALSO DISPENSES WITH PEDESTALIAN COLLOQUIALISMS IN LANGUAGE IN COMING UP WITH ORIGINAL, COLLOQUIAL, AND COLORFUL EXPRESSIONS.

NOTED FOR HIS ORIGINAL AND COLORFUL EXPRESSIONS, THE DUKE BLENDS WORDS INTO A COMBINATION THAT'S LIKE HITTING A FRUIT CAKE - BOMB AND SAVORY. SAMPLES OF EXPRESSIONS THAT COLOR THE AIR WHEN THE DUKE HOLDS FORTH INCLUDE HIS TELEPHONE GREETING TO A BUSINESS ASSOCIATE'S SECRETARY: "HELLO, IS THIS THE RAUCOUS DEPARTMENT?" AND THEN ON TO DESCRIBE A "BUTTERSCOTCH BLONDE"; CROWDED STREETS ARE "A WELL DRESSED JUNGLE"; ANAEMIC MAN: "RADIOLA TARZAN"; IN A HURRY: "JUMPING LIKE FROGS' LEGS." A BOTTLE OF PINK COUGH MEDICINE INSPIRES THE LABEL: "MAGENTA MIST"; WHILE TRAINS ARE "RUR- THE ON WHEELS"; AND A LIGHT COLORED SUIT IS "ICE CREAM ARMOR". SLIPPING INTO HIS "YELLOW DRESSING GOWN FROM THE SUDDEN COMMENT "SLEEPER IN SAFERON" A NEW TIT. COMES OFF "TIT" "POLKA-DOT POLONNAISE", AND A GOOD SPEAK, "HAPPY B-T W' 'EM."

Strictly!!
ELLINGTONIA

Other Duke's Places – 12

En artikelserie om Ellingtoniana i annan litteratur än den särskilt ägnad Duke Ellington. Serien inleddes i nr 2, 2011.

Nat Hentoff - inifrån The Jazz World

Det finns en liten grupp giganter bland jazzskribenterna. Några har presenterats i den här serien; Martin Williams i föregående nummer, tidigare Whitney Balliet, Gary Giddins och Stanley Dance. Om den möjligen mest produktive av kunskaparna, och säkert en av de som betytt mest för spridning av förståelse och respekt för jazzen, berättar vi här. Inte bara i ett flertal jazzböcker utan också mängder av artiklar och värdefulla texter till skivkonvolut har han delat med sig av sin nära kännedom om både musiken och dess skapare, bl a Duke Ellington:

Nat Hentoff är född 1925 och har sedan tjugofemsårsåldern skrivit om sin stora passion jazzmusiken. Redan dessförinnan hade han radioprogram i hemstaden Boston, då om professionell brottnings. Hentoffs intressesfär är stor. Han har vid sidan av jazzen också publicerat sig flitigt i humanitära och politiska frågor, dessutom som romanförfattare. I *Down Beat* började han medarbeta 1952. 1957-61 drev han tillsammans med Martin Williams *The Jazz Review*. Under 50 år från 1958 medarbetade han i *The Village Voice* och har skrivit regelbundet också i bl a *The New York Times* och *The Washington Post*. Han har lett en rad radioprogram och för TV skapade han 1957 tillsammans med Whitney Balliet det kanske främsta av alla jazzprogram, *The Sound of Jazz*. – Här i *Bulletinen* kunde vi i nummer 2 2011 återge hans artikel från *Wall Street Journal* om den då nyutkomna Ellington-boxen på *Mosaic*.

En uppriktig Ellington

Det hörde ju sannerligen inte till vanligheten att Duke Ellington berättade om sig själv utan den elegant undvikande attityd som han odlade med verbal finess, ofta mångtydig, för det mesta med glimten i ögat. Inte minst hans självbiografi *Music Is My Mistress* är en uppvisning i detta mästerskap. Den blev när den kom ut därför något av en besvikelse för alla vetgiriga – vilket inte hindrar att den, bland de mer antydande och stundom inte helt lättolkade

utsagorna, trots allt rymmer mängder av information.

I en av jazzlitteraturens verkliga klassiker, *Hear Me Talkin' To Ya* (första gången utgiven 1955, på svenska *Jam Session*, första gången 1958), finns dock en av de sällsynta texter där The Duke berättar utan maskhållning. Detta värt att här nämna mer som en påminnelse än en nyhet. Boken, som nu har 60 år på nacken, finns nog i de flesta jazzlyssnarens ägo. Men tiden har visat hur ovanlig Ellingtons här rättframma berättande är.

Boken är en antologi sammanställd av Nat Hentoff och Nat Shapiro. Mängder av jazzmusiker berättar själva om musiken, miljöerna, andra musiker och sina egna liv. Paret Hentoff-Shapiro har själva gjort en stor del av intervjuerna men de har också samlat bidrag från alla de tryckta källor, bandinspelningar, radio- och tv-program osv som de kunnat finna för att ställa samman denna unika orala jazzhistoria, dock utan att källan anges för de enskilda citaten. Ellingtons berättelse vet vi dock är hämtad från *Swing Magazine* 1940 och nedskrivet av Helen Oakley, nära bekant med The Duke bl a som producent för raden av småbandsinspelningar från 1930-talets senare hälft. (Hon var också gift med Stanley Dance, Ellingtons språkrör i många sammanhang, och den som i huvudsak fört pennan i hans självbiografi.)

Dukes berättelse tar sin tidsmässiga början när han som sjuuttonåring engageras som pianist för en kväll hemma i

Washington DC. Historien därefter är ju välkänd. De första orkesterförsöken, flytten till New York, de första kollegorna, Otto Hardwick, Arthur Whetsol och Sonny Greer som kommer att hänga med mer än kortvarigt, hemresan en period och sedan åter till The Apple efter tips från Fats Waller, hur hans orkester växer och framgångarna kommer, Irving Mills träder in i handlingen, och så småningom det stora genombrottet på Cotton Club. Det är rakt och roande berättat, ibland med raska hopp, ibland med detaljer och små anekdoter. Bubber Miley, Harry Carney, Johnny Hodges, Louis Metcalf, Cootie Williams m fl hinner göra entré innan intervjun tar slut.

Till de lite anekdotiska inslagen hör Ellingtons berättelse om hur han tvingas att på Palace Theatre för första gången fungera som presentatör för publiken. Ytterst osäker får han först inte fram ett ord, men när han tar mod till sig och kliver fram till rampen börjar han känna sig hemma – inledningen till flera decennier som oförliknelig estradör.

Ett särskilt avsnitt i boken ägnas åt Ellington. Andra som där tar till orda är Rex Stewart, Billy Strayhorn och Louis Metcalf. Strayhorn uttrycker stor förvåning över att t o m musikerna i orkestern inte kan särskilja vem av Duke och han själv som skrivit ett nytt arrangemang; för Strayhorn är skillnaderna uppenbara.

Ellington berättar också kortfattat i andra avsnitt i boken: bl a hur McKinney's

Duke Ellington och Johnny Hodges i tankar i inspelningsstudio, 1950-60-tal. – Ellington är Nat Hentoffs favorit nummer 1 och behandlas återkommande i hans skrifter. Hodges porträtteras i boken *Listen To The Stories*.

Cotton Pickers upphör, hur Chick Webbs band startar och lite om Fletcher Hendersons orkester. Hela denna omfattande citatsamling är en guldgruva. Den som händelsevis inte läst den måste göra det, ni andra rekommenderas att förnya bekantskapen. Carl-Erik Lindgrens översättning har åldrats rätt avsevärt och dess stundom "jazziga" jargong kunde nog också redan i slutet på 50-talet upplevas något sökt.

Paret Hentoff-Shapiro redigerade senare också en annan sammanställning, nu av artiklar om en rad av jazzens ledande personligheter: *The Jazz Makers*. Här är det dock en annan av de flitigaste på området, Leonard Feather som står för artikeln om Ellington.

Mannen som var en orkester

Flera av Hentoffs egna böcker är också samlingar av essäer och mindre artiklar som han tidigare publicerat i tidskrifter, till skivalbum m m, en del bearbetade för bokutgivning, samt en del nyskrivet för boken. I *Jazz Is* från 1976 är det nyskrivna dominerande, så bli ett strålande avsnitt Ellingtoniana. Boken är också tillägnad jazzens kreatörer, speciellt till minne av "the nonpareil nonpareil, Duke Ellington". Den är enligt författaren "a selective tribute and guide to the jazz world" – något som kan sägas om hela hans produktion. Han är musikformens verkliga banérförare och dessutom inifrån det han kallar "the jazz world" eft-

ersom han har åtnjutit förtroendefull vänskap med de allra flesta av utövarna, från traditionella till modernister.

Hentoff vill dock reducera betydelsen av sådana begrepp, och han citerar Ellington som sade så här till honom: "These large words like 'modern' don't mean anything. Everybody who's had anything to say in music – all the way back – has been an individualist. --- Then what happens is that hundreds of other musicians begin to be shaped by that man. They fall in behind him and you've got what people call a category. --- I listen for those individualists". Han exemplifierar med Bechet, Armstrong, Hawkins och Parker. Ellington berättar om nöjet att komponera med sikte på de individuella rösterna, med tanke på enskilda musikers styrkor, och svagheter. Men "it has gotten so adult and civilized" med bli flera välutbildade instrumentalister som kan spela vad som helst, och paletten har på så vis reducerats; det gäller att skapa egna svårigheter: blandningar av röster, sektioner i sektionerna.

På 15 sidor gör Hentoff här, med klarläggande citat från mästaren själv, ett lysande helhetsporträtt av "the man who was an orchestra", men också en medveten kämpe mot rasism även om han sällan talade ut om detta. Så här uttryckte han sig till Hentoff (innan ordet "Negro" blivit tabu): "For a long time, social protest and pride in the Negro have been the most significant themes in

what we've done. In that music we have been talking for a long time about what it is to be a Negro in this country."

Ellington privat

Ett utförligt och lite annorlunda utformat porträtt av Duke och hans värld inleder Hentoffs *Listen To The Stories* från 1995, ett kapitel kallat *Diminuendo in Blue* and *Crescendo in Blue*. Här berättar Hentoff om Duke (på skiva) spelande till dans i Fargo 1940, 1957 i Carrolltown och 1964 i Chicago. Vi får ett särskilt avsnitt om "the Sensualist" Johnny Hodges och ett om småbandsinspelningarna 1934-38. Därtill två avsnitt om Hertigen själv, en helhetsbild och tre sidor om "The Duke, in private". Med språkligt mästerskap och sin egen förtroendefulla relation till Ellington når Hentoff djupare i porträtterandet än kanske någon annan av de många som försökt. Ellingtons läkare och nära vän Arthur Logan sammanfattar för Hentoff: "Duke was the most selfish man I've ever known. Also the most generous."

Så många texter som Hentoff i olika sammanhang skrivit om Duke händer det ofrånkomligen att han upprepar sig, vissa händelser återkommer. En sådan är när Duke i mitten av 60-talet nominerades för Pulitzerpriset för "his total production", men i sista vändan inte fick det. Offentligt avvisade han förolämpningen med elegant oberördhet: "Fate doesn't want me to be too famous too young".

Här berättar Hentoff vad Duke säger till honom några dagar senare: "What we do, what other black musicians do, has always been like the kind of man you wouldn't want your daughter to associate with."

Sextio år med jazzen

I *At The Jazz Band Ball*, 2010, berättar Hentoff vidare om hur reglerna för Pulitzerpriset senare ändrades, så det uttryckligen inte längre är reserverat för musik som stammar från den europeiska klassiska traditionen. Och 1998 gjorde juryn ett särskilt hyllningsuttalande om Ellington, en "Posthumous Revenge", vilket Hentoff inte tror skulle ha blidkat den i efterhand hyllade.

Denna bok är som undertiteln säger något av en sammanfattning: sextio år med jazzen. Avsnittet Ellingtoniana är utmärkt men ger inte mycket nytt som inte står att läsa på annan plats i Hentoffs oeuvre. I andra delar av boken finner vi emellertid en hel del iakttagelser och reflexioner som berör Ellington, t ex av Clark Terry (ett längre samtal med Hentoff), Ron Carter, Rex Stewart, Jon Faddis. Och Charlie Mingus när han första gången hörde Ellington in person: "I almost jumped out of the balcony".

Samma entusiasm men mer kontrollerad utmärker allt Nat Hentoff skrivit om jazz. Det här nämnda och citerade är bara bråkdelar, inte ens från alla hans böcker. Dessa är fyndlådor för oss entusiaster – Ellington har en väsentlig roll i Hentoffs liv och alltså i hans produktion, men här kommer vi också nära rader av andra jazzens stora, från Armstrong till Ornette Coleman och Cecil Taylor. Nat Hentoff nämns ofta som kritiker och historiker; mer är han dock en oslagbart kunnig och insatt lyssnare som smittande förmedlar sin passion.

Claes Englund

If jazz means anything, it is freedom of expression

Duke Ellington

JE SUIS CHARLIE

Nat Hentoff & Nat Shapiro: Hear Me Talkin' To Ya, Rinehart 1955, därefter ett antal utgåvningar, på svenska Jam Session, Gebers 1958, Sydhem 1986, PAN/Norstedts 1998.

Nat Hentoff & Nat Shapiro: The Jazz Makers, Rinehart 1958, Da Capo 1979.

Nat Hentoff: At The Jazz Band Ball, Sixty Years On The Jazz Scene, University of California Press, 2010

Nat Hentoff: Listen To The Stories, On jazz and country music, Harper Collins 1995, Harper Perennial 1996

Nat Hentoff: Jazz Is, Random House 1976, Disc pocket 1978.

Accordion Joe

Den 22 april 1930 gjorde Duke Ellington, med det band som vid tillfället kallades för *The Jungle Band*, några inspelningar för Brunswick. Tre nummer spelades in; *Double Check Stomp*, *Accordion Joe* och *Cotton Club Stomp*. I de två första numren förekommer några soloinpass på dragspel, ett instrument som Ellington varken förr eller senare använt i sina arrangemang. I det tredje numret *Cotton Club Stomp* kan inget dragspel höras. I diskografierna uppges dragspelaren vara en herre vid namn Joe Cornell. Vem var han?

Han hette egentligen inte Joe Cornell. Han föddes i Budapest 1902 med namnet Cornell Smelser och kom 1920 till New York och etablerade sig ganska snabbt som pianist och framförallt som dragspelare. Redan 1927 hade han egen orkester och hade kontakt med många av den tidens stora jazzmusiker. 7 februari 1930 gör han inspelningar för OKeh under eget namn och i det bandet ingår personligheter som Jack Teagarden, Jimmy Dorsey, Adrian Rollini m.fl. Bland de nummer som då spelas in finns *Accordion Joe* som är en komposition av Cornell och med text av Dale Wimbrow.

Men redan 1929 finner vi honom medverkande i Irving Mills' *Hotsy Totsy Gang* under namnet Jack Cornell. Han har ett kortare solo i *High And Dry* från den 6 januari 1930. I och med detta förstår vi att det är Irving Mills som är den förmedlande länken mellan Cornell och Ellington. Så var fallet med många artister som tillfälligt medverkade på Ellingtons inspelningar, inte minst vokalisterna.

Cornell Smelser uppfattade sitt namn som något svårt att använda i USA och strök därför sitt efternamn och tog förnamnet Cornell som sitt efternamn. Hans officiella förnamn var Charles men i musikaliska sammanhang ser vi hans förnamn mest som Joe eller Jack.

Man kan inte anse att Cornell tillför Duke Ellingtons orkester någonting vid de nämnda inspelningarna. Sett ur dagens perspektiv är han snarare en belastning men Ellington var troligen mer eller mindre tvingad att tillmötesgå Irving Mills önskemål om att lansera Joe Cornell. Samma torde vara förhållandet med sångaren Dick Robertson som sjunger Dale Wimbrows banala text:

*Accordion Joe, that musical beau
The gals are all sighin' Oh, Accordion Joe*

*His rhythm is slow. His music is low
And still they all cry, Oh, oh,
Accordion Joe*

*In the evenin' when the moon high up
above is bright
All the married men lock up their
bungalows tight*

*The fellows all know. His melody's low
The women all go, go for Accordion Joe*

Det är av intresse att notera att Duke Ellington spelade in *Double Check Stomp* vid detta tillfälle. Numret hade tidigare spelats in för Victor den 11 april 1930 utan dragspel och skulle senare spelas in för Velvetone under orkesternamnet

Mills' *Ten Blackberries*, likaledes utan dragspel. Irving Mills hade nyligen sett till att Duke Ellington och hans orkester i augusti 1930 skulle medverka vid inspelningen av en film i Hollywood för RKO Radio Pictures. Den skulle komma att heta *Check and Double Check* och skulle lansera de populära radioartisterna Amos and Andy. I filmen spelar Ellingtons orkester flera kända nummer men inte *Double Check Stomp*. Därför får man anta att beslutet att medverka i filmen var fattat redan i början av året och Ellington, kanske på Mills initiativ, förberedde sig för uppdraget genom att komponera en melodi tänkt för filmen. Därav titeln, men av okänd anledning bestämda sig RKO för att inte använda sig av numret.

Joe Cornell hade fortsättningsvis en lyckad karriär inom sitt fält. Han komponerade flera melodier och spelade in skivor med orkestrar som Fred Rich, Ben Selvin, Billy Artz och Victor Young. Han avled i en ålder av 91 år.

Bo Hausman

Ruth Dorothea Ellington

(1915-2004)

DUKE'S ONLY SIBLING

By Fred Glueckstein

Duke Ellington and his only sibling Ruth had a close relationship. For many years, Ruth took care of her brother's business affairs, which gave Duke the time to compose and perform with his orchestra. At some special occasions, Duke also brought Ruth as an escort, as when Ellington performed for President Nixon at the White House.

Ruth Dorothea Ellington was born to James Edward and Daisy Kennedy Ellington on July 2, 1915, in Washington, D.C. at the time of Ruth's birth, Duke was 16 years old; her first memory of her brother was hearing him perform on the radio. In 1930, Duke, already successful in New York City, had his parents and Ruth move from Washington to live with him in an apartment on Edgewood Avenue in Harlem. After graduating from High School, Ruth attended Columbia University. She graduated there in 1939 with a degree in biology and planned to teach the subject. Subsequently, Ruth went to Europe to learn languages and write a thesis comparing the teaching of biology in Paris and New York. While in Europe, she stayed with Duke's friend, singer and dancer, Josephine Baker.

In 1941, Duke created Tempo Music to manage his business interests and asked his sister to be president. After Ruth accepted, Duke bought her a four-story house on Riverside Drive, where she kept his trophy room of medals and honours.

In the 1950s, Ruth was a host of a radio program on WLIB in New York. WLIB had been purchased by the New Broadcasting Company in 1949. The firm was headed by Morris S. Novik and his brother Harry. Upon taking control of WLIB, the Novik brothers turned it into a station which served ethnic audiences, with large amounts of programming targeting the city's Je-

wish and African American communities. WLIB eventually became the leading voice of New York's black residents, and established a presence in the community with studios inside the Hotel Theresa in Harlem. As host on WLIB, Ruth Ellington interviewed guests, including the writer Ralph Ellison.

Over the years, Ruth was active in the National Association of the Advancement of Colored People (NAACP). She was also influential in founding the jazz ministry of St. Peter's Lutheran Church in Manhattan, where Duke was a friend of the Rev. John Garcia Gensel, the first designated jazz pastor.

After Duke died in 1974, Ruth oversaw his copyrights, contracts, and other business matters for many years. In 1991, she sold a large number of Duke's musical scores and manuscripts to the Smithsonian Institution in Washington, D.C. In 1995, Ruth sold 51 percent of Tempo Music, owner of most of Ellington's compositions, to a New York publisher.

Ruth Ellington's first marriage to Daniel James, a journalist and political scientist, ended in divorce. She later married McHenry Boatwright, an operatic baritone, who she had met at Duke's funeral. McHenry Boatwright died in 1994.

Undoubtedly, one of Ruth's greatest experiences was joining Duke on April 30, 1969, when her brother was honored on his 70th birthday by President Nixon at the White House. "At the White House, he and his sister, Ruth Ellington, were

received by President and Mrs. Nixon on the second floor, where the President showed his guests his private quarters and demonstrated the stereo equipment," wrote Stanley Dance in *The World of Duke Ellington*.

Dance added: "Meanwhile the dinner guests were gathering in the Cross Hall ... When the President and Mrs. Nixon had made an elegant descent of the grand staircase with Ellington and his sister (the two ladies wore pale shades of green, which by good fortune did not clash), the four of them stood on a reception line to greet the guests. The passage to the dining room was then somewhat delayed as Ellington greeted each of his intimates with four kisses, two on each cheek, according to his custom."

Ruth's son Michael James said Ellington brought her as an escort because Duke thought it honored his sister. With humor, and obviously knowing her brother well, Ruth gave another explanation in an interview with *Ebony Magazine* in 1999. Ruth said: "He took me to the White House because he didn't want his women to be upset," she said. "If he picked one, all the rest of them would have screamed. Imagine a song like *Sophisticated Lady*. I imagine he told every woman that he knew that she was the inspiration for that song."

After having been sick for some time, Duke Ellington's only sibling and business collaborator, Ruth Ellington Boatwright, died at the age of 88 on March 6, 2004, in Manhattan.

Fred Glueckstein

Over the past few years Fred Glueckstein has contributed to our Bulletin with several articles of interest to our readers. Here follows his short biography:

Fred is an author, freelance writer, and columnist. His subjects are jazz, horses, baseball, and history. He was raised in New York City and attended Queens College of the City University of New York (B.A.) and New York University (M.A.)

Fred's work now appears in *Finest Hour: The Journal of Winston Churchill*, *The Churchillian: The Magazine of the National Churchill Museum*, *The Duke Ellington Society Newsletter (New York)* and *The Duke Ellington Society of Sweden Bulletin*.

His writings have also been published in *The Chronicle of the Horse*, *Mid-Atlantic Thoroughbred*, *Horses in Art*, *Equestrian*, *Texas Thoroughbred*, and others.

Fred's monthly column on horses appears on the Internet on PhelpsSports.com

His non-fiction books, available on Amazon, include *The '27 Yankees*, *Mickey Mantle: Rookie in Pinstripes*, *Of Men, Women and Horses*, and *Mimi of Nový Bohumín, Czechoslovakia: A Young Woman's Survival of the Holocaust*. Fred's new book, *Churchill and Colonist II: The Story of Winston Churchill and his Famous Race Horse*, will be released shortly.

Fred and his wife live on Long Island, New York.

Jazz Humour

Vår systerförening i Washington ger ut ett månatligt nyhetsbrev betitlat "Ellingtonia". Ur deras decemberutgåva kan vi citera följande komiska händelse som ursprungligen var publicerad i Steve Voce's kolumn i Jazz Journal (aug. -14):

The Canadian priest Father Gerald Pocock went to hear the Ellington small band at New York's Rainbow Grill in the early 70's:

I sat at the bar to wait for Duke and the small band to arrive. Sonny Greer joined me at the bar and we chatted. Ellington eventually arrived and approached me saying things like 'Father Pocock! How wonderful! How have you been? We must get together!' and so forth. Ellington didn't say a word to his old

friend Sonny Greer who was sitting next to me. Ellington eventually excused himself, saying that the band needed to start its set. Sonny Greer was understandably miffed; how could his old friend ignore him like that? Ellington and the band started to play, and at some point in the set Ellington made an announcement:

Ladies and gentlemen, we recently travelled to Ethiopia, where we were presented to their king, the man who has more titles than the Pope, His Imperial Majesty Haile Selassie, Menelik, the Lion of Judah. We were ushered into his large royal chamber. We were on one side of the room and Selassie was at the other side on his throne, with an assistant standing at either side. Selassie turned and whispered something to one of his assistants. It was very suspenseful. The assistant walked all the way across the room, bowed and said to us. "The emperor would like to know ... what the hell is Sonny Greer up to these days?"

Sonny Greer broke up laughing.

Nya medlemmar

DESS hälsar följande nya medlemmar välkomna i vår illustra förening:

Claude Bosseray, Wemmel, Belgien,
Curt Bäckström, Sundsvall, Claes Ekström, Stockholm,
Gunnar Forsberg, Stockholm, Åke Hallström, Stockholm,
Claes Helmers, Bromma, Matts Lindahl, Djursholm,
Rigmor Olivergård-Landén, Hans Vingren, Bromma,
Torbjörn Wrighed, Södertälje,

DESS behöver fler medlemmar.
Inspirera Dina vänner och bekanta att också vara med!

I felt it was good theatre
to say it without saying it. That is art.

Duke Ellington

Nygammal skiva

AVID AMSC 1143 - Highlights of the great 1940-1942 band

Duke Ellingtons Victorinspelningar från denna tidsperiod har under årens lopp getts ut på mängder av LP och CD. Nu har det engelska bolaget Avid Entertainment gett ut en dubbel-CD med totalt 49 nummer från Victorperioden 6 mars 1940 t.o.m. 21 januari 1942 med det så kallade Blanton-Webster bandet. Varför gör man det? Anledning är ljudkvaliteten. På konvolutets framsida står att man använt sig av "Advanced Transfer Technology. High Grade 78 Sound" och vidare säger man "In order to qualify our description of 'remarkable sound quality' it has been understood that previous issues of this material need to be compared with this one. We leave others to do so and give their opinions, whilst it is obvious what ours very definitely are".

Konvolutet säger vidare att "compilation & remastering" är utförd av Dave Bennett och "additional noise processing" står Nick Dellow för. Man skulle gärna vilja läsa något om hur restaureringen av tillgängligt ljudmaterial gått till men härom sägs ingenting i texthäftet. I en kort passus säger man "The original recording quality varies depending on the studio, with Chicago rated first & Hollywood third. It also varies to some degree from session to session. It was not possible to totally eliminate surface noise, particularly from quiet passages".

Steve Voce har recenserat skivan i Jazz Journal och har bl.a. följande att säga: "The source material is all important and Dave spent about five years tracking down good copies of the Ellington 78s. These were recorded in studios in Chicago, Hollywood and New York. Probably due to its acoustic character, the Chicago studio has given up the best result. On the other hand you won't believe your ears when you hear *John Hardy's Wife* from Hollywood or *Harlem Airshaft* from New York. A key factor in the ori-

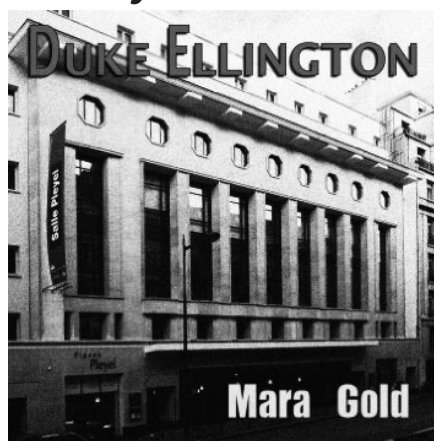
ginal recordings is how the master for the original 78 was created. If it was pressed from the original metal parts well and good, but if it was dubbed the sound is not so good and there is one lot of surface noise from the original metal and another from the dubbed copy."

Vad får man då för intryck vid en avlyssning av skivan? Ja, ljudet är fantastiskt. Som framgår av konvolutets utseende har man använt den gamla 10 tums HMV LPn (DLP 1034) som idemöster. När jag spelar LPn, som endast innehöll 10 nummer, och jämför ljudet med Avid CDn måste jag konstatera att ljudet är avsevärt bättre. Jag kan inte konkret säga exakt vad som är bättre. Ljudet är på något sätt tydligare och mera distinkt. Jag får ett intryck av att jag har orkestern i samma rum som jag själv befinner mig i. Ljud kan upplevas olika av olika personer. "Ljutfreakar" kommer att höja skivan till skyarna. För andra lyssnare kan musiken som avlyssnas ge ett annat intryck än det rent tekniska. Det är känslan, intrycket, budskapet som är det väsentliga. Den typen av lyssnare kan njuta lika mycket av en sämre 78a som en ljudmässigt perfekt CD.

De inspelningar som presenteras från den nämnda perioden är inte kompletta. Man har valt att eliminera några sångnummer med Herb Jeffries men framför allt har man valt att inte ta med *Jump For Joy*, som undertecknad anser var ett av periodens bättre nummer.

Skivan kan inhandlas direkt från Avid www.avidgroup.co.uk/acatalog/info_AMSC1143.html till det facila priset av £6:99 plus frakt. ISEK totalt ca 125:-. Ett inköp kan rekommenderas.

Nya skivor

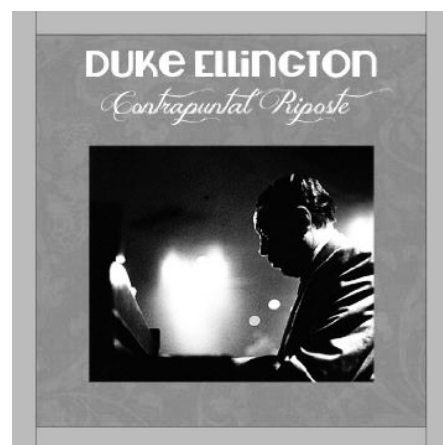
Duke Ellington - Mara Gold.

Squatty Roo Records

När detta skrives har denna CD ännu inte släppts ut på marknaden. Officiellt sker det den 20 januari, 2015. Squatty Roo Records är ett något obskyrt bolag, troligen med franskt ursprung. Egen hemsida saknas så vitt vi kan bedöma och vill man beställa deras utgåvor får man söka sig fram via olika försäljnings-

kanaler på nätet. Enklast kan vara att söka via www.amazon.com där CDn nu finns annonserad men det framgår inte vad den har för nummer.

Skivans innehåll är intressant. Det rör sig om upptagningar från Duke Ellingtons konsert i Salle Pleyel, Paris, den 31 januari 1967. Bland de nummer som spelas ingår *Mara Gold*, som får utgöra titeln på CDn. Det är ett uppvisningsnummer för Rufus Jones. Övriga nummer är *Johnny Come Lately*, *Chelsea Bridge*, *Swamp Go*, *Salomé*, *Rue Bleue*, *The Shepherd* och *Things Ain't What They Used To Be*. Materialet har inte funnits utgivet kommersiellt tidigare men har sedan länge cirkulerat bland samlare.

Duke Ellington - Contrapuntal Riposte.

Squatty Roo Records SR-0216

Innehållet på denna CD har tidigare funnits utgivet på Tetco 86801, en LP som gavs ut så långt tillbaka som 1977 och således i dag bara kan införskaffas antikvariskt. Därför är det bra att materialet nu finns tillgängligt på CD. Musiken är hämtad från ett av Duke Ellingtons framträdanden på Rainbow Grill i juni 1968 och det är då den aktuella oktetten som spelar. Rainbow Grill hade inte kapacitet att hantera ett storband. Det nummer man kallar *Contrapuntal Riposte* är i realiteten *Killian's Lick*. Varifrån man fått titeln *Contrapuntal Riposte* är en gåta. Precis som nämns ovan måste också denna skiva inhandlas via nätet och sägs betinga ett pris av \$12:99 plus frakt.

Bo Hausfman

Du har väl inte
glömt att betala
medlemsavgiften
för 2015?

En medlemsreaktion

Två av DESS trognaste medlemmar är Bertil och Kerstin Swartling boende i Mandelieu i Frankrike. Vi får som regel alltid nöjet att träffa dem vid någon konferens var den än må äga rum i världen. I samband med att Bertil betalade sin medlemsavgift fick föreningen ett brev från honom varur vi citerar följande:

Hej. Som vanligt hade jag stort nöje och fin behållning av det senaste numret av Bulletinen med bilagd CD. Kerstin och jag har spelat upp den och lyssnat tillsammans och tycker det var intressant med en del god musik. Det var ju det året som jag började lyssna på Duke Ellington. Under Sverigeturnén kom han till Karlskrona som ju inte ligger så långt från Karlshamn, bara åtta mil, och mina äldre jazzintresserade kompisar i min hemby Svängsta ordnade med en taxi och åkte dit. Själv fick jag inte följa med, mina föräldrar ansåg att jag var för ung för att släppas ut på så farliga äventyr. Men kompisarna kom hem fulla av entusiasm och inspirerade mig att köpa skivor. En affär i Karlshamn hade en del Odeon Swing Serie och där kom jag över Mood Indigo med Harlem Footwarmers. Det var musik som till och med min pappa accepterade till skillnad mot Louis Armstrong som han inte tålde.

Med denna korta beskrivning kan man kanske säga att Bertil gör sig till tolk för många Ellingtonentusiaster. Visst har en konsert eller tidigt inköpt skiva fått oss att bli präglade av Duke för resten av våra liv.

Vi välkomnar liknande inlägg från våra medlemmar om deras första erfarenheter av Duke eller personliga upplevelser av hans musik.

Duke Ellington-karikatur

Karikatyror på Duke Ellington finns det hundratals av. Men den som visas här är en av de mera säregna. Den är ritad av en okänd konstnär och publicerades första gången i tidskriften "The Orchestra World" 1936. Bilden är konstruerad av enbart melodititlar. Det lär vara totalt 65 stycken. Kan Du hitta dem alla?

Posttidning B

Duke Ellington Society of Sweden
c/o Leif Jönsson, Anbudsvägen 15
187 500 TÄBY

KALLELSE!

Duke Ellington Society of Sweden hälsar sina medlemmar välkomna till medlemsmöte och tillika årsmöte måndagen den 16 februari. Denna afton bjuder vi våra gäster på levande musik.

PLATS:

Franska Skolans Aula,
Döbelnsgatan 3, Stockholm.
Portkod för kvällen: 1006.

Entrén öppen fr. kl. 17.00.
Entréavgift: 100:- i kontanter.
Närmaste T-banestation:
Hötorget.

Glöm ej portkoden som
endast gäller för denna kväll.
Kommer du inte in ring:
070-622 88 16, 070-540 70 09
eller 070-632 27 83.

PROGRAM:

Tiderna är ungefärliga.

17.30 – 17.50

Årsmöte

17.50 – 18.00

Vid senaste medlemsmötet
gavs inte tillfälle att
spela upp *Night And Day* och
When Your Lover Has Gone
med Johnny Hodges och Lawrence Brown.
Uppspelningen föranledes
av artikeln "Rabbit & Deacon"
i Bulletin 4/2014.

18.00 – 18.15

Göran Axelsson redogör för
upplägget av gamla Bulletiner
på Hemsidan m.m

18.15 – 18.30

Några väl valda filmavsnitt
med Duke Ellington
kommer att presenteras av
Anders Asplund

18.30 – 19.00

Paus med möjlighet till mingel
och inköp av öl/vin och
hemgjorda baguetter, 30:-/st
Obs! Endast kontanter gäller

19.00 – 20.15

JazzMaTazz, lett av DESS-
medlemmen Anders "Tatte"
Lindgren på piano underhåller
oss med svängig musik
icke enbart av Duke Ellington.
I bandet ingår också Gustav
Rosén, sax, Anders Ohlsson,
gitarr, Mårten Korkman, bas,
Bengt Tideström, trummor,
och Ulrika Goliats, sång.
(Se sid. 2.)

Obs! Kallelse sker
endast på detta sätt.
Någon separat
kallelse kommer inte
att distribueras.
Dock kommer medlemmar
som anmält e-postadress
att få en påminnelse.

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS

c/o Leif Jönsson
Anbudsvägen 15, 187 50 TÄBY
08 - 51 05 03 14, 0706 22 88 16

Redaktionsgrupp:

Bo Haufman,
Claes Englund, Björn Englund,
Claes Brodda,
Thomas Harne,
Ulf Callius (layout)

Plusgiro:

11 63 75 - 7

Hemsida:

www.ellington.se

PayPal account:

duke@ellington.se

DESS medlemsavgift

är per kalenderår:
Inom Norden 250 kr

Membership outside Scandinavia
annual fee USD 42

Vid köp hos DESS, använd vårt
plusgiro 11 63 75 - 7